

ומדייקת הגמרא: **הא** אם היתה טריפה מחמת דבר שהוא **בגלוי** – **חייב** על שחיטתה בשבת.

ותיקשי למאן דאמר מקלקל בחבורה פטור – **מאי תיקן** בשחיטתו, והרי אם עלו אימוריה של טריפה על המזבח מורידים אותם, לפי שאין "פסולם בקודש".

ומשנינן: **תיקן** בשחיטת טריפה **להוציא** את הבהמה **מידי** טומאת **נבילה**.

מתקיף לה רבינא: הא דתניא: השוחט הטאת בשבת, בחוץ לעזרה, לעבודה זרה – חייב עליה ג' הטאות: על חילול שבת, על שחיטת קרבנות חוץ לעזרה, ועל זביחה לעבודה זרה.

מה תיקן בשחיטה הזאת! ?

והרי שחיטה זאת לא מתקנת כלום לאכילה, ואף אינה מטהרת את הבהמה מטומאה, היות שתקרובת עבודה זרה מטמאה בטומאה שהיא יותר חמורה מטומאת נבילה, שעבודה זרה מטמאת אפילו טומאת אהל!

אמר רב עירא: תיקן בשחיטתו בכך **שמוציאו** מידי איסור **אבר מן החי!** שאם אכל בן נח אבר מן הבהמה השחוטה אינו נהרג עליו משום עבירת אכילת אבר מן החי. ואילו לא היה שוחטה, והיה בן נח תולש אבר ממנה בעודנה חיה ואוכלו, היה נהרג על כך.

[אך אין השחיטה הזאת מתירה את עצם אכילת החטאת לבן נח, שכן הוא אינו אוכל לעולם מבשר חטאת].

שנינו במשנה: **שחטו** לפסח, **ונודע** לאחר

שחיטה שמשכו הבעלים את ידם ממנו, או שמתו או שנטמאו – פטור מחטאת, מפני ששחט ברשות.

בסוגיה שלפנינו דנה הגמרא בקרבן שמשתנה שמו בגלל שינוי שחל במעמדו – האם צריך לעקור ממנו את שמו הקודם כדי שיחול עליו שמו החדש, או שאין צורך ב"עקירה", אלא הדבר נעשה מאליו, בשעה שמשתנה מעמדו של הקרבן.

הדיון הוא הן בקרבן פסח שמתו בעליו, או משכו ידיו ממנו –

האם הוא נעשה מאליו לקרבן שלמים, או שצריך לעקור ממנו את שם הפסח כדי שיחול עליו שם קרבן שלמים.

הן בקרבן אשם, שאם מתו בעליו או נתכפרו באשם אחר, עומד הקרבן להיות קרבן עולת נדבה ל"קִיץ המזבח" [והיינו, קרבנות עולה שהיו מקריבים על המזבח בשעה שלא היו מקריבים עליו קרבנות אחרים] –

האם צריך האשם "עקירה" כדי שיחול עליו שם של קרבן עולה לקיץ המזבח, או שמאליו הוא נעשה כך.

לכתחילה, אין קרבן אשם שמתו בעליו קרב על המזבח כקרבן עולת נדבה. לפי שגזרו חכמים שלא להקריב אותו עצמו לקרבן עולה, שמא יבוא בעליו של קרבן האשם לכלל טעות, שמותר לשנותו לקרבן עולה לפני שנתכפר באשם אחר.

ולכן, תיקנו שלא יקריבו אותו עצמו, אלא ישתמשו בדמי פדיונו לקניית עולות לקיץ המזבח.